

Collegij Societatis Jesu Almacidij. 6. Febr. 1606.

ROSETVM
EXERCITIORVM
SPIRITVALIVM.
ET SACRARVM MEDITATIONVM,

Materia Prædicabili admixtum.

Auctore.

IOANNE MAVVRNO BRVXELLENSE

Canonico Regulari, & Liuriacensis Monasterij olim Abbate.

Nunc recens castigatum auctumq; Scholijs Annotationibus Indicibus.

Iussu

Reuerendiss. in Christo Patris, & D.D. Seraphini Merlini Rauennatis Canonico
Regul. Congregationis Lateranensis Abbatis Generalis.

Opera vero

Basilij Serenij Mediolanensis, eiusdem Congreg. Canonici Presbyteri verbi Dei professoris.

CVM LICENTIA, ET PRIVILEGIIS.

MEDIOLANI, MDCCIII

Apud Augustinum Tradatum.

secundum quosdā ordo erat institutus, qui & psalteria seu psalteres, utiq; a canendis psalmis: ut Iudor. & Magister in 4. Sniarum ait, sunt sic vocati. Quotū id munus atq; officium scribunt. Psaltere Deo, modo tam dulci, iocundo, atq; decoro, vt ad compunctionem exci- tent audientes. De cuius modi qualitate exactius inquirendum. Cuius modum quis melius, & succinctius definire poterit, q̄ exercitissimus in his D. Pater Bernardus? qui in hūc modum describit modum istum. Psalmodium inquit non multum protrahamus; sed tractim rotunda, & viua voce cantemus. Metrum & finem versus simul inco- nemus, & simul dimittamus. Punctum vel caudam, nullus teneat; sed cito finiat. Post punctum & in- trum, bonā pausam faciamus. Nullus ante alios incipere, & nimis currere presumat, aut et post alios nimium trahere, aut punctum tenere. Simul (concludit) cātemus, simul pausemus, semper in auscultando. Hęc ocularissimus Pater super modo psal- lendi. Cuius ferme snia complectitur, & hoc versu.

Die plane, plenē, simul incipe, desine, pausa.

De primo horum videlicet, q̄ psalmodia Planē dicenda sit, sine fractæ vocis curiositate, Canonica sta- tuta habent. Plane (aiunt) psallendum, vt nullus fra- ctis vocibus, audeat curiositate, vel leuitate ostē- dere; sed plano, & simplici modo, qui & grauitatē præferat, & deuotionem inducat, ois cantus depro- marur. Nam vt dī in Speculo Monachorum. Qui q̄- rit Deo in cantando placere, quanto planius, & sim- plicius cantauerit, tanto magis ei complacebit &c. Secundo Plenē, psallēdum est, & distinctē, sine syn- copizatione, aut trāsitione. Seruitus enim est cle- ricorum (vt dī dif. 1. c. presby.) qualibet die Plenē persoluere officia septem horarum, de quo & et in cap. dolentes. De hac siquidem integritate dicit P̄ Bernardus sic. Otium que ibi dñr vsq; ad vnam literam, se pro certo nouerit debitorem, vel dicendi in Choro suo, vel audiendi in alio. Secus vt serunt, oēs omissiones, trāsitiones, syncopizationesque dictionum, & syllabarum colligit dæmon nomine Tyrimilus. Iuxta illud.

Fragmina verborum Titinillus colligit horum.

Sicque die mille vicibus se sarcinat ille.

Ratio siquidē multiplicis obligationis, satis docet, q̄ tanti Regis tantū officium, integre plenēq; debe- rit persolui. Vā vā ergo nobis, super omissionibus nostris, quas vt quidam Sanctorum Patrum ait; si Deus nobis imputare pergat, ois caro salua fieri nō poterit. Grauis se hic offerret materia, scrupulosa conquisitionis circa capitulum, extra de ce. dolen- tes. sed non est huius loci elegiam texere, sed expli- care modum psalendi & cantus. Psalmodia igitur Planē dicatur Plenē, & Perfectē: vniformiter item & distinctē, cum plena Pausa in medio versus; vbi et cauidum ne quis uocem protrahendo, caudam faciat in pausa. Formationes nihilominus tonorū, tam in medio, q̄ in fine Paulo tractus, dulciterque sunt moduladæ. Simul quoq; incipiēdū est, simulq; (vt versus habet) desinendū, & pausandū, vt sp̄ grauitate psallatur, & deuotē: Iuxta quod de omni- bus his, memorabiles hi commonēt versus in Cho- ro vtiq; perscribendi.

Vos qui seruitis Christo, seruire studete.

Quod memores sitis, hos versus saepe videte.

Et quicumque Choro Christi famularia honori.

Non sis mente foro, sed mens tua consonet ori.

Esto Choro totus intentus psallere Christi.

Laudes deuote, cui te totum tribuisti:

Igitō choraula, & psalteria Chri nota sequētes vers.

Cum Domino psalles, psallendum tu tria serues.

Dirige cor sursum, bene profer, respice seruum.

In templo vatum sige cantum, dilige planum.

Non clames tantum, vt cogaris linquere totum.

Psallite deuotē, distinctē, metra tenete.

Vocibus esote concordēs, vana caute.

Nunquam posterior versus prius incipiatur.

Quam suus anterior, perfectio sine fruatur.

Qui Psalmos refecat, & verba Dauidica curtat.

Ni plius inde feret, quam si sua lingua taceret.

Hęc tantisper sufficiat dixisse super modo psal- lēdi; De quo ita in summa antiqua, canonica decreta habent. Psalmi (inquiunt non cursum, aut excelsis, inordinatiue vocibus dicantur; sed planē, atq; dilu- cidē, & distinctē, cum cordis compunctione reci- tentur. Iuxta quod & in Regula sua commonet D. Hieronymus dicēs. Sic distinctē, & alternatim, Psal- mi, lectionesque, Sacra proferantur, vt ob collisione- nes, & hiatus, ac barbarissimos, ad risum non pro- uocentur Angelici Spiritus, &c. Sic itaque psallēdum sapienter. Sic Psalmi dicendi nomini Dei. Nunc su- perreliguo modo cantus agendum.

Pf. 46.
Pf. 60.

De reliquo modo cantus.

ET stare fecit cantores contra Altare: Et in sono eorum dulces fecit modos. Eccl. In reliquo Ec- clesiastico cantu poterit is modus obseruari, & pra- ctica cantus, vt sit cantatio talis.

I
Eccl.
47.

Planā, modus, pausans, fortis, dulcis, vigil, aptus, Primo omnium ipsa religio Ecclesiastici cantus re- quirrit, vt cantio ipsa Planā sit, & simplex cōtra om- nem curiositatem. Quippe magis cordis attentione, q̄ vocis curiositate modulatione Deo est cantandū, vt dī 92. dist. c. 1. Et 23. dist. psalmista Apl̄s. Cātātes, & psallentes in cordibus vestris. Hinc et iussit Ioannes *Ephes.* Papa XXII. q̄ planus esset Ecclesiasticus cātus, omi- sis hocquetis, breuibus, & minimis, quibus obscurā- tur Ecclesiastica grauitatis toni, & cantus, vt patet in extravaganti eius. Secundo Modesta, sit Ecclesi- astica cantio, & moderata, non tumultuaris præcipi- tata; nec more testudines morata, & protraha nimis. Id n. atq; ipsa mulices maxime requirit, ad exigēt Religio sacra. Vt modus, habeatur in ipso Eccle- siastico cantu, tam in imponendo, quā in prosequē- do. Quo ita videlicet moderetur insonatio, imposi- tioque cantus ipsius, vt oibus congruat, ne bassā ni- mium sit, & nimis alta. Quo cura cantoribus maxi- mē incūbit, vt patet. Requiritur dein, & in profeca- tione modus, ne vt diximus, vel acceleretur, aut p- trahatur nimis; sed proportionato metro sit moder- atus. Alias si protraher ipsus sit, tādum inducit, sel immiscēs in escam deuotionis. Aut notū secula- ritatis, & Religiositatis, si citatus nimis. Sit itaque, vt D. Hieronymus monet, cātus temperatus, & moderatus,